

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 96/06-7

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 15. marca 2006 predbežne prerokoval sťažnosť JUDr. Š. M., bytom K., ktorou namieta porušenie jeho základných práv podľa čl. 17 ods. 1 a 2, čl. 35 ods. 1, čl. 45 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky rozhodnutím Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 19761/2005-41 z 2. decembra 2005, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť JUDr. Š. M. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 2. februára 2006 doručená sťažnosť JUDr. Š. M., bytom K. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie jeho základných práv podľa čl. 17 ods. 1 a 2, čl. 35 ods. 1, čl. 45 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) rozhodnutím ministra spravodlivosti Slovenskej republiky (ďalej len „minister“) č. 19761/2005-41 z 2. decembra 2005 (ďalej aj „rozhodnutie z 2. decembra 2005“ alebo „rozhodnutie ministra“).

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti uviedol, že rozhodnutím z 2. decembra 2005 mu bol dočasne pozastavený výkon funkcie sudcu v súvislosti s trestným stíhaním, ktoré je voči nemu vedené Prezidiom Policajného zboru, Úradom boja proti korupcii, odborom boja proti korupcii Stred v B., pod sp. zn. PPZ-61/ BPK-S-2005.

Na návrh sťažovateľa bolo toto rozhodnutie predmetom rozhodovania Súdnej rady Slovenskej republiky (ďalej len „súdna rada“), ktorá uznesením č. 920 z 12. januára 2006 *„konštatovala, že návrh sťažovateľa na zrušenie rozhodnutia o dočasnom pozastavení výkonu funkcie sudcu nezískal dostatočný počet hlasov“*.

Uznesením Prezídia Policajného zboru, Úradu boja proti korupcii, odboru boja proti korupcii, ČVS: PPZ-61/BPK-S-2005 z 1. decembra 2005 bolo proti sťažovateľovi vznesené obvinenie pre trestný čin podľa § 160a ods. 1 a 2 Trestného zákona v jednočinnom súbehu s trestným činom podľa § 158 ods. 1 písm. a) Trestného zákona. Uznesenie mu bolo doručené 6. decembra 2005.

Sťažovateľ v ďalšom texte svojej sťažnosti poukázal na zákon č. 575/2001 Z. z. o organizácii činnosti vlády a organizácii ústrednej štátnej správy v znení neskorších predpisov, ktorý vymedzuje pôsobnosť jednotlivých ministerstiev a iných ústredných orgánov štátnej správy, ako aj na organizačný poriadok Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky (ďalej len „ministerstvo“) č. 2717/2003-30 z 1. marca 2003 v znení neskorších predpisov, ktorý upravuje organizačné členenie ministerstva, rozsah oprávnení a zodpovednosti vedúcich zamestnancov, pôsobnosť a vzájomné vzťahy organizačných útvarov ministerstva.

Následne uviedol, že rozhodnutie z 2. decembra 2005 bolo podpísané štátnou tajomníčkou ministerstva, ktorú nemožno považovať za člena vlády ani za ústavného činiteľa.

Podľa § 22 ods. 2 písm. b) zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediacich a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon

o sudcoch“) o dočasnom pozastavení funkcie sudcu rozhoduje minister s výnimkou prípadov uvedených v § 22 ods. 2 písm. a).

Podľa názoru sťažovateľa zákon o sudcoch umožňuje zo zákonom ustanovených dôvodov pozastaviť výkon funkcie sudcu iba ministromi ako členovi vlády a ústavnému činiteľovi, pretože sudca je obdobne ústavný činiteľ. Minister podľa neho nemôže túto právomoc delegovať na štátneho tajomníka, ktorý nemá pozíciu ústavného činiteľa, a to ani v prípadoch, keď zastupuje ministra v rozsahu zákonom ustanovených právomocí.

Skutočnosť, že rozhodnutie z 2. decembra 2005 podpísala štátna tajomníčka ministerstva považuje sťažovateľ za konanie, ktoré je v rozpore so zákonom a je porušením ústavou zaručeného základného práva na súdnu a inú právnu ochranu, ako aj jeho základného práva na slobodný výkon povolania.

Porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu vidí sťažovateľ aj v tom, že rozhodnutie z 2. decembra 2005 mu bolo doručené v čase, keď ešte proti jeho osobe nebolo vznesené obvinenie (uznesenie o vznesení obvinenia bolo sťažovateľovi doručené až 6. decembra 2005) a nebol trestne stíhaný, čo podľa neho znamená, že toto rozhodnutie bolo vydané v čase, keď ešte neboli splnené hmotnoprávne podmienky pre jeho vydanie v zmysle § 22 ods. 1 zákona o sudcoch.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti sťažovateľ požiadal ústavný súd, aby vyniesol rozhodnutie, v ktorom bude konštatovať:

„Ministerstvo spravodlivosti SR rozhodnutím zo dňa 02. 12. 2005 č. 19761/2005-41 porušil základné práva JUDr. Š. M. podľa čl. 17 ods. 1, 2, čl. 35 ods. 1, čl. 45 ods. 1 a čl. 46 ods. 1, 2 Ústavy SR.

Rozhodnutie MS SR zo dňa 02. 12. 2005 č. 19761/2005-41 sa zrušuje.“

II.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho

sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti namietal porušenie svojich základných práv podľa čl. 17 ods. 1 a 2, čl. 35 ods. 1, čl. 45 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy rozhodnutím ministra z 2. decembra 2005 o dočasnom pozastavení výkonu funkcie sudcu.

Podľa § 22 ods. 2 zákona o sudcoch o dočasnom pozastavení výkonu funkcie sudcu rozhoduje

- a) súdna rada, ak ide o predsedu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd), podpredsedu najvyššieho súdu a sudcu najvyššieho súdu,
- b) minister v ostatných prípadoch.

Podľa § 22 ods. 3 zákona o sudcoch rozhodnutie podľa § 22 odseku 2 písm. b) môže súdna rada na návrh dotknutého sudcu zrušiť do 30 dní od oznámenia rozhodnutia.

Z uvedeného vyplýva, že v konaní, v ktorom sa sťažovateľ domáha vyslovenia porušenia jeho základných práv, sa za prostriedok nápravy rozhodnutia ministra vydaného podľa § 22 písm. b) zákona o sudcoch považuje návrh na zrušenie rozhodnutia ministra podľa § 22 ods. 3 tohto zákona, v rámci ktorého mohol sťažovateľ uplatniť aj svoju argumentáciu uvedenú v ústavnej sťažnosti, pričom rozhodovanie o takomto návrhu patrí do právomoci súdnej rady.

Zo sťažnosti je zrejmé, že sťažovateľ účinný právny prostriedok ochrany (svojich základných práv) podľa § 22 ods. 3 zákona o sudcoch využil a o jeho návrhu na zrušenie rozhodnutia ministra súdna rada rozhodla 12. januára 2006. Keďže nezískal dostatočný počet hlasov, v podstate mu nevyhovela a rozhodnutie ministra zostalo naďalej platné a účinné.

Ťažiskom ústavného problému sťažovateľa v súčasnosti potom nie je namietané porušenie jeho základných práv rozhodnutím ministra, ale rozhodnutie súdnej rady, ktorá ponechala rozhodnutie ministra nedotknuté (hoci ho mohla zrušiť).

Keďže sťažovateľ sa na ústavnom súde domáhal ústavnej ochrany voči rozhodnutiu ministra, a nie ohľadne rozhodnutia súdnej rady, jeho sťažnosť bolo potrebné odmietnuť (ako zjavne neopodstatnenú v zmysle § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 15. marca 2006